

skaldsøgur um tey stóru kríggini. Sum hjá nógvum monnum á hansara aldri vóru høvundar sum Sven Hassel væl umboðaðir í reolini.

Úr umhvørvinum har norðuri kom eisini áhugin fyri øllum tí, sum hevur við bátar, skip og fiskiskap at gera.

Hann royndi mestsum allan tann fiskiskap, sum føroyingar hava fingist við. Var enntá í sjálvdrátti við snøri undir Íslandi. Seinni var hann eisini við fleiri sløgum av farmaskipum.

Vit vóru við tá tað bar til – bæði til fiskiskap og sigling. Og einaferð gjørdi øll familjan eina ógloymandi ferð kring allar Føroyar við útróðrarbátinum Tindi.

Bretar siga "she" um eitt skip. Tí í gomlum døgum varð so nógv orka og so nógvur kærleiki lagdur í bæði tað at smíða og sigla eitt skip, at tú kundi ikki siga "it" um tað. Tú virði títt skip - tað hevði sál.

Og eitt tað mest inniliga samband, sum hevur verið millum ein mann og eitt skip í Føroyum, var millum Jóannes Skaale og Vesturvík, sum hann keypti frá Conradi, farbróður sínum.

Vesturvík royndi ymiskt fiskarí – mest við gørnum. Øll familjan hjálpsti til. Tað bleiv málað, rustur varð bankaður, skrødd gørn skorin av, buktir spleysaðar. Men tað gekk ikki. Til endans steðgaði driftin, og Vesturvík lá uppankrað á Havnarvág í langa tíð. Pápi helt hana trúliga við líka hvønn einasta dag – men tað neit fast at hansara skip skuldi liggja soleiðis, mitt í Havnini.

Til endans mátti hann ásanna, at tíðin var farin frá hesum sløgum av træskipum, og teir túsundtals, túsundtals arbeiðstímar, hann hevði lagt í Vesturvík, vórðu søktir. Dreymurin fór til botns.

Pápi fekk eitt dygt slag, tá vinmaður hansara, Jens John, doyði alt ov tíðliga. Men tann dagin Vesturvík bleiv søkt, var eisini synd í honum.

Tá hann seinni royndi seg sum reiðara á rækju-skipi gekk tað heldur ikki. Ikki fyrr enn hann vendi aftur til røturnar og keypti útróðrarbátin Søkan í

Klaksvík, fekst tað at bera til.

Men tað var ikki úrslitið sum gjørdi av, um lívið var gott ella ringt. Tað var hetta at vera í umhvørvinum. At sleppa at tosa um veður, vind og leiðir við hesar menninar, sum hann virði so nógv.

Sjálvur at fara við Espingí. At egna. At seta. Draga. Rekja. Egna. Seta. Draga...

At kenna aldurnar undir sær. Merkja vindin í andlitinum. Kenna luktin av sjóroki, agni, motorroyki, oljuklæðum, tubbaki og blóðgaðum fiski.

At standa við rulluna og síggja oyggjarnar í sól og regni. Og viðhvørt – bara viðhvørt – at síggja tað sprakla á hvørjum jarni.

Tað var tá, hann livdi. Og tað var tá hann, sum persónur, var best.

Róligur endi

Deyðin stóð óvanliga leingi í durunum hjá pápa. Lívið fjarðaði spakuliga burtur – men tað var ikki nakað, hann tóktist ræðast yvirhvørt. Hann var róligur, tá hann tosaði um hvør skuldi bera kistuna ella hvørjir sálmar skuldu syngjast til jarðarferðina. Og í mammu hevði hann tann besta stuðulin, sum nakað menniskja kann ynskja sær. Hon styðjaði hann heilt ófatiliga væl í lívinum, og hon leiddi hann allan vegin inn um deyðans gátt.

Tað var hann takksamur fyri – men móti endanum spurdi hann onkuntíð - bara hálvum í skemti – um vit ikki bara kundu seta hann einsamallan í ein bát, og seta kós út á hav.

At doyð flótandi, undir opnum himli millum havhestarnar – at møtt liggjammanninum úti á tí havi, sum fyri hann var lív og frælsi – tað hevði eisini verið flott.

Men hóast hann sunnudagin doyði á sjúkrahúsinum millum litaðar slangur og blunkandi telduskíggjar, so var eingin ivi um, hvar hann í huganum var sínar síðstu løtur, tá hann mentalt gleið burtur frá okkum, sum sótu á sjúkrastovuni:

Hann goggaði sínar seinastu toskar niður í pavnin á Espingí.

s.

Minningarorð um Kristian SamuelSEN Haldórsvík

F. 25. desember 1948 – D. 13. mai 2012

Kristian hjá Kalle, sum vit kallaðu hann, er ikki millum okkum longur. Tað kom sum ein skelkur, sjálvt um eg visti, at hann var álvarsliga sjúk-ur.

Vit vuku upp saman sum grannar.

Kristian, tann lívsgleiði persónurin, tað ber ikki til. Hví hann? Sum fyrrverandi formaður í Haldórsvíkar Ítróttarfelag, so leita mínir tankar aftur á árið, tá Víkarbáturin kom til bygdar og róðu fyri fyrstu fer í 1970.

Tað gav okkum í sóknini upplivilsir, sum vit altíð koma at minnast.

Hvør var undangongumaður, at fáa bátin til bygdar. Jú, tað var Kristian, saman við øðrum. Fyri at fáa bátin bygdan, skuldi sjálvandi peningur til.

Sjónleikur var stáplaður upp á beinini, og hvør minnist ikki sjónleikin, "Jeppe á fjallinum", sum fylti Avhaldshúsið fer eftir fer. Og hvør var Jeppe, jú tað var Kristian, ein sjónleikari, sum man hava verið millum teir bestu í Føroyum. Ein ógloymandi sjónleikur.

Báturin bleiv bygdur av Niklas í Koltri, tað var ein stórur dagur, tá ið hann kom til bygdar.

Nú summarið stendur í besta blóma og stevnurnar eru viku eftir viku, har kappróðurin verður varpaður út, leita mínir tankar aftur, tá ið eg sum smádrongur í Vík í 70'árinum gleddist til hvønn leygardag, tá kappróður var.

Tað er leygardagur og klokkan trý byrjar kappróðurin.

Øll sóknin bíðar ótolin, til 8 mannaferðini fara at rógva, vit visti, at Víkarbáturin við Kristiani sum róðursmanni, fóru at geva øllum 8 mannaferðunum ein skarpan gang.

So kemur tann stóra løtan, sum vit hava bíða eftir, Niels Juul Arge, við síni frálíku rødd, varpar út.

Jú, Víkarbáturin var eina-

ferð enn vinnari og øll sóknin gleddist um úrsliti.

Góði Kristian, tú hevur givið okkum so nógv, tú vart ímyndin av Haldórsvíkar Ítróttarfelag.

Tá ið eg flutti til Argir at búgva og kom at fylgja við tí ítróttarliga, kom J o h n n y at spæla fótbólt nøkur ár á Argjum.

Tá dystur var, hvør var fyrstur at møta upp, jú tað var Kristian, sum kom líka úr Vík suður at hyggja eftir dystinum og soninum, Johnny.

Tað var altíð stuttligt at fáa eitt prát við Kristian. Vit møttust av og á her suðri, tú komst altíð til mín við tí positiva, "tað gongur nokk", sjálvt um tað ikki altíð sá so positivt út hjá AB.

Kristian, takk fyri alt vit høvdu saman. Takk fyri tey stóru upplivilsir, sum vit í Haldórsvíkar sókn fing-ur

um, Lenu og børnini Tórhild, Conny, Johnny, Mariu og beiggjarnar Mikkjal og Pól við familju. Tit hava mist ein góðan mann, pápa, abba og beiggja.

Bygdin drýpur høvur, eg vil minnast Kristian við djúpastu samkenslu við tykkum, sum hava mist. Takk Kristian fyri alt tað tú gav okkum.

Hvíl í friði kæri vinur.

Argir 16.07.2012.
Andrass Drangastein.

TØKK

Inniliga takka vit øllum tykkum, sum sýndu samkenslu og hjálpssemi, tá okkara kæra

Margit Glerfoss
fødd Juul

andaðist og varð jarðað.

Stóra takk øll somul.

Kristian, Jógvan, Hans Petur
og Dávur við familjum